

3576

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 19. Geguž. (May) 5, 1923. Metai III

"Entered as second class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879"

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse' metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

Nekaltą žmogų nužudyti — baisi piktadarybė: į dangų atkers jimo šaukia tokia nedorybė.

Baisesnė žmogžudybė yra atimti žmogui *amžiną gyvybę* — tikėjimą.

Jeigu Lietuvoje bus išrinkta bedievių valdžia — jie žudys Lietuvoje nekaltų žmonių ir mažų vaikų nebe laikiną gyvybę, bet amžiną gyvybę.

Ar nori, kad Lietuvių Tauta taptų Dievo prakeikta ir pati prasikeiktų?

Jei nenori mūsų Tautai amžinos nelaimės — pagelbėk, kad katalikai laimėtų rinkimuose į Seimą!

Siųsk tuojau, greitai, kiek gali, — "Laivas" persiųs Lietuvon.

Lietuvos TSR
VALSTYBINĖ
BIBLIOTEKA

9274-1908

ŠEŠTAS PO VELYKŲ SEKMADIENIS.

Iš Šv. Petro Apaš. pirmojo laiško 1 Pet. 4, 7-11.

Myliamiausieji: Bukite išmintingi ir budėkite melsdamiesi. Pirm vis-ko nuolatai mylėkite vieni kitus tarp savęs, nes meilė apdengs nuodėmių daugybę. Svetingi vienas kitiems neniurnėdami, kiekvienas kaip gavęs malonę kitam ją perduodamas kaip geri įvairių Dievo malonių dalintojai. Jei kas kalba, tai kaip Dievo pasakymus: jei kas patarnauja, tai kaip iš galybės, kurį Dievas yra sutvėręs: kad visame būtų garlė Dievui per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

Šv. Mišių Evangelija sulig Šv. Jono 15, 26, 27; 16, 1-4.

Anuo metu Jezus tarė savo mokiniams: kuomet ateis Palinksmintojas, kurį aš jums pasiūsiu nuo Tėvo, Tiesos Dvasią, kuri iš Tėvo išeina, jis duos liudijimą apie mane: ir jūs liudijimą duosite, nes nuo pradžios esate su manim. Tą pasakiau jums, kad nepasipiktintumėte. Be susirinkimų padarys jus ir ateina valanda, kada kiekvienas, kuris jus užmuša mintys patarnavimą daręs Dievui. Ir tatai padarys jums delto, kad nepažino Tėvo nei manęs. Ir tą pasakiau jums: idant, kada ateis tų daigtų valanda, atmintumėte, jog aš kalbėjau jums.

MARIJOS APLANKYMAS.

Dievas yra saulė, kurioje visa malonių šiluma gludi, o Marija yra tos saulės spinduliai, kuriais ta malonių šiluma mus aplanko.

Laimingi jaučiasi paprasti žmonės, jei juos aplanko garbingi svečiai. Linksmumas lieka tuose namuose, jei tie svečiai vargingesnius gausiai apdovanoja.

Kaip tad turėtų jaustis laimingi tie, kuriuos aplanko Marija, kuri visuomet ir visur palieka Dievo malonių turtais.

Vos Marija sužinojo, kad jos giminaitė Elzbieta yra nesčia, ji nežiurėjo savęs, savo ramaus gyvenimo, nežiurėjo, kad jai reikės daug vargo patirti toje tolimoje kelionėje, o tik troško pildyti išsikunijusio joje Dievo Sunaus valią, kuris norėjo savo malones pradėti dalinti per Mariją.

Ji keliauja pas Elzbietą. Pirmutinė ten, anos namuose ją pasveikina ir savo aplankymu daug atneša malonių. Elzbieta Dvasioje pranašauja. šv. Jonas, da negimęs, prisipildo šv. Dvasios, tampa paliausuotas nuo gimtosios nuodėmės. Visas Elzbietos namas pilnas džiaugsmo ir ramybės.

Nebereikalo ją vadina Dievo malonių dalintoja. Bažnyčia ragina prie Jos šauktis ne kaipo prie Dievo, bet kaip prie Dievo Išrinktosios, per kurią Jis davė mums Išganytoją, per kurią mėgsta dalinti ir to Išganytojo pelnytas mums malones.

Kaip tai gerai reiktų įsitęmyti šią aplinkybę kiekvienam katalikui, o ypač katalikiškoms šeimynoms. Nemažai blogo matome katalikų tarpe, daug suirimo ir nupuoli-

mo katalikiškose šeimynose, mūsų lietuvių šeimynose. Kodėl taip yra? Ar jos nežino katalikų tikėjimo tiesų ir dogdos taisyklių? Ar joms kas daro kokius trukdymus?

Gal but ir šių aplinkybių, bet daugiausia jų trukumai pareina iš stokos išmintingo pamaldumo prie Šv. Marijos. Pertoli jos atstumė nuo savęs tą malonių Dalintoją, tą šeimynų Laimintoją, o pasisavino sau supuvusius pasaulio pavyzdžius.

Šeimynų griuvimas eis smarkyn, jei jos nesusigrąžins į savo namus Mariją, karštu prie Jos pamaldumu ir Jos pavyzdžio sekimu. Jei Marija pradės jas lankyti, tuomet pradės jas lankyti laimė ir ramybė; pradės spindėti dora ir šeimyniška skaistybė.

Nuo amžių negirdėtas daiktas, sako šv. Bernardas, kad kas šaukdamasis Marijos butų buvęs Jos apleistas, neaplankytas.

Pavyzdis.

Du vienuoliu keliavo aplankyti nekurią, Marijai pašvęstą vietą, kad ten pasimelstų ir Jos globai pavestų. Teško jiems eiti per girią. Netikėtai labai apsiniaukė, greitai sutemo ir jie paklydo girioje. Pabludžioję ilgą laiką ir matydami, kad neatitiks kelio, ėmė melsti Marijos pagalboms.

Neužilgo jiems pasirodė, kad jie mato namą. Jie leidosi eiti ton pusėn, rankomis apsigraibydami aplinkui. Pasijuto, kad jie atsinėmė į sieną. Susirado duris, pasibelbė. Išgirdo iš vidaus klausimą, kas jie. Juodu apsakė viską, kur jie keliauja ir kas atsitiko; ir prašo pastogės, kad netaptų vilkų sudraskytais. Duryš atsidarė. Pa-

sirodė jose du, gražiai pasirėdžiusiu tarnu ir įleido vienuolius vidun. Juodu paklausė, kas tuose namuose gyvena, kam turėtų padėkoti lž prieglaudą. Gavo atsakymą, kad čia gyvenanti turtinga ponia. Tarnai nuvedė vienuolius pas ją.

Išvydę poną dideliai nustebė. Ji buvo labai graži, didi, skaisti, dideliai maloni. Labai meiliai iš klausė jų kalbos ir davė laišką. Ryte jie padėkojo poniai ir iškeliavo. Nuėję galą kelio pažiūrėjo ant laiško, kam jį įteikti. Nebuvo užrašyta. Grįžo prie rumų, bet jų jau niekur nerado. Nustebė. Nežinojo, kas čia galėtų būti. Kur juodu atsidurė. Galutinai sutarė laišką atplėsti ir pažiūrėti, kam jis skiriamas. Žiuri, kad jiedviem rašytas ir kad ta ponia, tai Marija, kuri atėjo jiems pagalbon dėl jų prie jos pamaldumo. Ji ragino juos ir toliaus tą Dievotumą savyje palaikyti, o Ji žadėjo jų niekuomet neapleisti ir savo pagalba remti. Džiaugsmas degė tada jų širdyse. Laimė spindėjo veiduose, jie nesiliovė garbinę Marijos iki savo mirties.

VESKIME Į ŠVIESĄ.

Daug turime lietuvių Amerikoje. Žymi didžiuma jų katalikai, kiti yra netikintieji, arba prigulinti prie kokio nors kitokio tikėjimo.

Kiekvieno lietuviu kataliko yra privatinė ir vieša priedermė išpažinti savo tikėjimą, pildyti jo viešas priedermes, kaip va, klausyti Mišių šventą dieną, laikyti paskelbtus ir įsakytus pasninkus, atlikti Velykinę išpažinti, palaikyti savo bažnyčią ir parapijinius reikalus.

Bet kaip daug katalikų šio dalyko tinkamai nesuprauta. Jie nekurių savo viešų priedermių nepildo. Už tai jie pasidaro žymų nuostolį sau, ypač savo dvasiai ir jie sunkina kitų katalikų padėtį — šiems prisieina ir anų dalį sunkumo nešti.

Taip yra su tais, kurie nesirupina užsimokėti savo dalį į parapiją, o naudojami iš jos visais patogumais. Panašiai yra ir su tais, kurie šalinasi nuo palaikymo savo parapijinės mokyklos.

Tokius žmones reikia vesti į šviesą, kad jie pranegetų. Reikia juos traukti į katalikų susirinkimus, prakalbas; duoti jiems katalikiškos literatūros, kuri nušviečia tas viešas jų priedarmes, kurias jie apleidžia.

Šale tikiybinių priedermių, lietuviai katalikai turi savo viešas visuomenines priedermes. Kaip visuomenės nariams jiems turi rūpėti, kad lietuvių visuomenė liktų katalikiška. Iš to pareina katalikui priedermė vartoti priemonės, kurios siekia plačiąją visuomenę ir ją tvarko ir veda teisingu keliu.

Taip yra priedermė dėtis prie visuomeninių organizacijų, plačiai iškerojusių ir platų darbą apėmusių katalikiškų draugijų. Lietuviai katalikai privalo palaikyti katalikiškas įstaigas, kurios gyvuoja katalikų visuomenės naudai. Tokiomis yra būdovės katalikų laikraščiams leisti, prieglaudos, ligoninės, mokyklos.

Šiuo atžvilgiu tamsių ir nesusipratusių katalikų yra net per daug. Tokius reikia, visiems susitarus, traukte traukti į šviesą. Jei taip juos paliksime, tai jie ne tik kad nebus katalikų visuomenei naudingi, bet darys blėdies. Jie tai yra tie, kurių nesusipratimu naudojasi katalikų priešai ir jų centais stiprina savo jėgas.

Kas gi su jais padaryti?

Reikia juos vesti į šviesą. Kaip visi tamsūs ir nesu-
sirate, jie paprastai, turi daug puikybės ir yra užsispy-
rę. Prie tokių žmonių reikia eiti išpalengvo, nejučiomis,
įteikiant kartas nuo karto, katalikiškų laikraščių ir knygė-
lių, pasikalbant nuoširdžiai apie jų reikalus ir einant pa-
maži prie viešų. Jiems nereikia rodyti net savo noro į-
traukti į kokį nors visuomeninį darbą. Taip pamaži, per
ilgesnį laiką galima žmogui duoti užtektinai šviesos, kad
jis pats pajunta reikalą stoti prie viešojo darbo arba nors
jį remti.

Žinoma, kad negalima nesusipratusių ir tamsių žmonių
išvesti į šviesą, juos peikiant, niekinant. Jie tada, lyg
turkliai labiau užsidaro savo kevale ir prie jų neprieisi.

Da vienu žvilgsniu yra tarp lietuvių labai daug liud-
nų dalykų.

Daug lietuvių ne dėl savo neturto, bet dėl šykštumo, ar
neišmintingo taupumo, gyvena tamsiose kelnorėse, namų
beismentuose. Gerai, jei ta vieta sausa ir ten įeina dau-
giau šviesos, bet jei to nėra, tai pasekmės blogiausios. Vi-
si tokių vietų gyventojai gauna reumatizmą; vaikai daž-
niausiai buva nušašę, išblyškę, papurte. Ir kitokių blogu-
mų tokiose vietose atsiranda.

Tokiems žmonėms ir reikia šviesos. Jiems išrodo, kad
jie daug sutaupo mažiau mokėdami už vietą, bet nežiuri
to, kad praranda savo ir savo vaikų sveikatą, neapskaito,
kad gydytojams ir gyduolėms turi išmokėti kelis kartus
daugiau, negu sutaupo mažesne randa.

Tokius žmones reikia gelti. Juos reikia vesti prie
šviesos ir supratimo. Be to, toki žmonės, paprastai šali-

nasi nuo kitų žmonių. Jiems kaip ir nedrašu su kitais susitikti. Taip jie lieka vargti savo vargelį vieni ir iš to vargo nepajiegia išklampoti.

Taigi susipratusiems lietuviams katalikams, reikia atminti, kad yra labai daug medžiagos savo darbą remti ir pirmyn jį pastumti, tik reikia medžiagą pagauti. Be to, bus daug dirbama, o naudos žymios neteks sulaukti. Šelpdami Lietuvos žmones, gelbėkime katalikystę tenai, nepamirškime mūsų lietuvių katalikystės Amerikoje.

FRANCUZŲ KOMUNOS AUKOS.

1871 metais.

(Tąsa).

Paskutiniai kentėtojai.

Galima būtų dar paminėti daugelį kitų tuomet kentėtojų: ir jauna, nekaltybe, dievuotumu ir šventųjų džiaugsmu spindintį kun. Seigneretą; ir patyrusį daug savo amžyje kun. Tuffner; ir kitų daugelį, kurie visi lygiai pilni buvo ramybės ir pasiryžimo nukentėti už Dievą ir savo gyvybėmis atpirkti paklydusios Tėvynės nuodėmes. Bet praieiti pro šalį negalima ypaš paprastųjų civilių žmonių, kuriems kartu su kunigais teko nukentėti.

Buvo tenai suimtų keletas, kurie mirties pavojuje pasirodė tikrais kirkščioniškais vyrais. Ducros, neseniai sužieduotas, prieš savo mirtį rašo taip:

“Mes čia visi esame kartu, ir mums nebloga. Prašau nesirupinti apie mane, nes aš niekiek nesirupinu: žinau, kad kuomet tapsiu nužudytas, nebužilga su savaisiais vėl

pasimatysiu. Pabučiuokite už mane ir nuraminkite mano Elzbietėlę.”

Seržantas Geanty, suimtas už palankumą vargina-
miems kalėjime kentėtojams, rašė taip:

“Per 22 metų tarnavau ištikimai, neapleisdamas nė
vienos dienos. Dabar priseina už tai pakentėti. Jau 49
dienas, kaip uždarytam priseina daukti galo, mirties. Ru-
pestis apie pačią ir vaikus pražildė mano plaukus. Bet
visgi žinau, kad Dievas neapleis našlaičių, kuomet jie ma-
nė nužudys. Ir mirties akyvaizdoje stiprėja mano pasiti-
kėjimas (Visagaliu Dievu.

Bodin, savo pačiai prieš mirtį siųsdamas savo testa-
mentą, tokį laišką pridėjo:

“Užrašau Tau, mylimieji, tą mažą turtą, kurį turiu,
nes man nebeteks juom naudotis. Bet Tu nesirupink: mes
mylime viens kitą ir busime nebužilgą kartu, ne trumpai
šios žemės valandelei, bet nuolatos; nes mano mirtis ir Ta-
vo, tai duris į amžiną laisvę ir gyvybę.”

Kuomet tas laiškas pasiekė jo pačią, ir patsai Bodin
ir kiti jo draugai buvo jau nužudyti. (Toliaus bus)

PATARTYS JAUNUOMENEI IMANČIAI MOTERYSTĖS SAKRAMENTĄ.

Kun. E. Descloux.

(Tąsa)

Trečioji patartis.

Atsilankymai ir susitikimai rengiantes moterystėn
turi būti su dorais tikslais.

Jaunikaitis ir mergaitė turi vengti susitikimų ir atsi-

lankymų, kuomet neturi užtekintų metų ir intencijos eiti moterystėn. Nes tada susitikimai nėra teisėti, yra draudžiami ir turi savyje daug pavojų.

Žemė yra gera, vanduo geras, bet sumaišyk juos į daiktą, turi biau rū purvyną. Daug galima sutikti gražių jaunikaičių ir skaisčių mergaičių, kuriems susitikimai tarp savęs, dažnai slapti, be tikslo ir tvarkos, tapo puvėsiais jų dorai, praradimu garbės ir sugriovimu jų ateities.

Pirmiau negu jaunimas pradeda susitikimus ir atsilankymus, privalo paprašyti savo tėvų leidimo arba nors jų patarimo.

Susitikimai privalo būti tvarkūs, dienomis, ne naktimis, ne hoteliuose, bet tėvų namuose. Jaunikaitis atlanko merginą jos namuose, arba jos tėvai užprašo pas save ji ir jo tėvus, arba jo tėvai ją ir jos tėvus.

Jei negalima susitikimo turėti dieną, tuomet galima atlikti ir vakare, bet ne vėliomis naktimis ir prisilaikant šių taisyklių.

Pirmoji taisyklė.

Susitikimas privalo įvykti prie tėvų, matant tėvui, ar moitnai; arba namų šeimyninkui, ar šeimyninkei, ar kokiam kitam rimtam asmeniui.

“*Kas daro bloga, nekencia šviesos.*” (Jon. III, 20). Delko pageidauti būti vieniems, niekam nematant, jei turima gera ir dora intencija?

Antroji taisyklė. —

Susilaikyti visiškai nuo nešvarių žodžių, kalbų ir dainų; nuo dviprasmių ženklų ir didelio familiariškumo; nuo pavojingų ir gundinančių žaislų.

Jei ateitų pagunda peržengti kuklumo ir dorumo ribas, gera pažvelgti į kryžių, atminti Dievo buvimą visur ir savo angelo sargo artimybę.

Trečioji taisyklė. —

Jaunikaitis lankydamas merginą, neprivalo niekuomet atsinešti svaiginamų gėrimų, net ir lengvo vyno. Mergina neprivalo jokių būdu priimti tokios dovanos ir ja naudotis.

Vynė gludo paleistuvybė, sako Šv. Dvasia (Ef., eil. 18). Vaisinimas vynu, ar svaigalais susitikimuose pažadina tik žemus geidulius, aptemdo supratimą ir kasa duobę, kurioje velnias laidoja jaunuolių gėdą ir dorą. Jei merginos leidžia ir net nori, kad jas vaišintų vynu, tai jos iškalno turi įsitęmyti ir atminti, kad jos parodo, jog nepaiso, ar jų busiant vyrai bus girtnokliai, ar blaivūs; jos turi atminti, kad skina sau kelią į moterystę, kuri joms ir šeimynai bus nelaimių versmė. Vynas išgeriamas lašeliais per bernelių atsilankymus, vėliaus išteka graudžių ašarų upeliais, kad jie tampa vyrais ir moterimis, tėvais ir motinomis.

Ketvirtoji taisyklė. —

Susitikimas turi prasidėti taip anksti, kad baigtųsi dešimtą valandą arba pusę po dešimts; atsiskyrimas privalo įvykti prie tėvų ar šiaip vyresniųjų.

Mergina neprivalo atidarinėti durų jaunikaičiui netinkamą valandą. Pasirodytų blogai išauklėta, jei vėlybomis valandomis sutiktų priimti atsilankymus jaunikaičio ir trukdytų savo tėvų poilsį. Toki dalykai kelia betvarkę ir yra nepakenčiami krikščioniškuose ir dorose šeimynose.

Susitikimai ar dieną ar vakare neprivalo buti per tan-

kūs. Jie privalo visiškai pasibaigti, jei nėra vilties susituokti. Jie neprivalo būti begaliniai.

Kas niekiausia, neturėk tuo pačiu laiku susitikimų su daugeliu.

Vengk susitikimų ant gatvių, prie dirbtuvių, restorane, hoteliuose, išvažiuoimuose ir panašiuose atsitikimuose, ypač kuomet nėra tėvų ir rimtų žmonių.

Jaunuoliai, kurie laikosi šių taisyklių, proto ir tikėjimo nurodomų, išsisaugo biaučių klaidų; jie užlaiko savo garbę, gerą vardą; pelno Dievo palaiminimą; apsimastę, apsisvarstę, prisirengę ima Moterystės sakramentą ir sudaro garbią krikščionišką šeimyną.

(Tąsa seka).

AKLAS AKLŲ VADAS.

Liuterio, Kalvino ir kitų reformatorių atskirti nuo Katalikų Bažnyčios krikščionys nuklydo nuo tikrojo kelio, vedančio į amžiną laimę, o pasileido eiti įvairiais šunkeliais, kurie retai ką nuveda į tikrąją jam skirtą Dievo vietą.

Tie pirmieji reformatoriai, tai buvo žmonės akli nuo puikybės ir kėtų geidulių. Jie akli tapo aklių vadais. O jei aklas aklą veda, abu į duobę įpuols, sakė pats Išganytojas.

Kad jie, įvairios krypties, protestonai įkrito į duobę ir joje vis labiau grimsta, tai tą aplinkybę gerai mato katalikai, o ima, galutinai, matyti ir patys protestonai. Nelaimės ima juos vesti į protą.

Tas protestonų praregėjimas, kad jų bažnyčios yra arba be pamatų, arba stovi ant labai silpnų pamatų, nes ne

Dievo padėtų, tik jų pačių sugalvotų ir pratiestų, ne visiems į sveikatą eina.

Daug protestonų po to praregėjimo nustojo visokio tikėjimo, daug jų grįžta prie tikrosios Kristaus Bažnyčios, prie katalikų.

Bet atsiranda da ir nemažai tarp protestonų apjakusių fanatikų, kurie atpuolę nuo tikrosios Bažnyčios, dega prieš ją kerštu, kaip atpuolę angelai dega amžinu kerštu prieš Dievą.

Kaip tos piktosios dvasios nemato kaltės savyje, tik Dievuje, taip fanatikai protestonai neranda kaltės savyje, o visas kaltes suranda katalikuose.

Is tokių tai dygo ir dygsta panašios organizacijos, kaip Ku Klux Klan ir kitos. Klaniečiai po priedanga amerikoniško patriotizmo nori iškelti protestantizmą, katalikų nekontimą ir jų prie valdiškų vietų ntprileidimą. Tai parodė šių metų rinkimai į Chicagos majorus. Fanatikai protestonai paleido lapelius, kad jei katalikas bus išrinktas majoru, Chicagos miestą valdys Rymas, katalik dvasiškija ir mokyklos busią sukatalikintos. Ar tai ne aklų fanatikų mintys? Ar ne akli, kurie tokių vadų laikytusi? Ar jie neįgriūtų duobėn visi ir vadai ir vedamieji?

Nekurie protestonų pryčeriai, nepatenkinti esančiais protestonų tikėjimais, matydami, kad žmonės nuo jų vis labiau šalinasi, griebiasi, ką nors naujo, nepaprasto išgalvoti ir parimus tą Šv. Raštu, kaipo naują ir geriausią dalyką žmonėms pasiulinti. Tai paprasta protestonų pryčerių metoda. Jie tokiu budu ir privėlė tukstančius protestoniškų sektų ir jų tikėjimų. Bet visi tie tikėjimai jau nusibodo, nes pastelėta, kad tai tik paprastas pryčerių žaislas šventais

Dievo dalykais.

Nekurie jų, išlindę su nauju mokslu, leidosi su savo pamokslais per visą Ameriką, prisigaudė šimtus tukstančių dolerių nuo klausytojų ir vėliaus apsigyveno sau kaip turtuoliai puošniuose rumuose.

Tokiais keliais dygo ir nyko, dygsta ir nyksta protestonų tikėjimai. Tai aiškus prirodymas, kad jie ne Dievo duoti ir ne Dievo palaiminti.

:::::

Paskesniuose laikuose nekuris naujas fanatikas protestonas Charles T. Russell ėmė skltisti naują tikėjimą, su lyg jo gryniausią ir tikriausią, patį Kristaus paliktąjį. Jis įsikverbė su pagelba gerų pinigų ir į tarpą kitataučių, tarp tų ir į lietuvių tarpą. Jo pasekėjai lietuviai vadinami "Biblijos Studentai," arba "Biblistai."

Iš Russellio raštų matyti, kad jis yra aklas fanatikas kokių tarpe protestonų netruksta. Savo raštuose dažnai pats sau prieštarauja, kaip visuomet atsitinka su aklais, einančiais netikrais keliais; norinčiais tik kenkti, o nieko naudinga padaryti.

Savo pasakomis, pusiau varijotiškomis, iš pusiau pamišusios galvos išėjusiomis, apie žmonių nemirimą, apie linksmiausią ir laimingiausią jų gyvenimą su Kristumi ant žemės per tukstantį metų, patraukia ne vieną aklą žmogystę. Tikrai tik aklą, nes mąstantis ir regiantis žmogus gali lengvai suprasti tų pasakų kvailumą.

Ne vienam tamsiam lietuviui, katalikui užimponuoja "biblistas," kuris ima krėsti kaip iš rankovės tekstą po teksto ir Šv. Rašto. Visa tai daroma be prasmės ir supratimo, bet ar tamsųs žmogelis tai supras. Jam rodosi,

kad tikras Dievo pasiuntinys šventais žodžiais į jį kalba.

Ir taip toki akli paseka aklus. Sugriuvę jie į duobę visi. Nedaug jų iš ten išlips.

K A T A L I K I Š K O S Ž I N I O S

Nauja Šv. Tėvo pagelba Rusijai.

Stebėtina eina kova tarp tikinčiųjų vado, Šv. Tėvo, Pi-jaus XI ir bedievių valdžios Rusijoje.

Bolševikų valdžia apiplėšė bažnyčias, atimdama visą jų turtą, šventuosius indus, išniekindama tikėjimą ir šventybes visokiais budais; uždarė visas katalikų dvasines seminarijas ir daugelį bažnyčių pavertė į teatrus ir panašiai; uždraudė tėvams ir kunigams mokyti vaikus tikėjimo, kol jie nesuaugs iki 18 m.; kalėjiman pasmerkė arkvyvyskupą Rusijoje Ciepliaką ir jo pagelbininką kun. Butkevičių sušaudė; kelioliką kunigų visam amžiui sukimšta į kalėjimą; neskaitant keletos dešimtų jau senai sušaudytų ir daugybės kitų nekaltų žmonių bolševikų nužudytų. Ir prie to viso, kuomet pasaulio visos tautos ir valstybės ėmė prieš tokius darbus protestuoti, bolševikų valdžios laikraščiai rašo, kad ateis neužilgo laikas, kuomet visame pasaulyje komunistai valdžią pasigavę ir patį popiežių nužudys...

Tame pat didžiausio bolševikų įsiutimo laike Šv. Tėvas maitina arti milijono badaujančių Rusijos žmonių. Kuomet pasaulis dėl tų Rusų valdžios žiaurumų buvo ėmęs abejoti, ar bešelps popiežius Rusiją, Jisai pareiškė, kad atmainos nebus. Ir dar štai pranešama, kad Maskvon atvyko popiežiaus pasiūsti vaistai 1,000,000 lirų vertės. At-

siųstuosius vaistus Maskvoje priėmė popiežiaus gelbstančios misijos pirmininkas, Rusijos Sveikatos ministeris ir Rusijos Raudonojo Kryžiaus pirmininkas. Šitiedu viršininkai, priėmę popiežiaus auką, mušė telegramą Ryman dėkodami Šventajam Tėvui už pagelbą ir prašydami, kad ir toliau neapleistų badaujančių Rusijos žmonių...

Galime tikrai pasakyti, kad Kristaus vietininkas neapleis vargdienių žmonių, bet negalima atspėti, ar nustos persekioję katalikus, tie patys Rusijos valdytojai, kurie nualinę Rusiją ir į bado šalį pavertę, žiuri į popiežiaus maloningas rankas, pagelbos prašydami.

Stebėtina kova tarp įsiūtusio, bejėgio, neapykantos pilno bedieviškumo ir meilės pilno, viską atleidžiančio, visko gero laukiančio popiežiaus galingumo....

Šventojo Tėvo pagelba Vokietijai.

Kelno katalikų laikraštis, "Koelnische Volkszeitung," praneša, kad paprašius Vokietijos vyskupams pagelbos dėl tų kraštų, kur francuzai vargina žmones, Šv. Tėvas pasky- uė jiems pagelbos pusę milijono lirų (apie 5,000 milijonų markių). Nemaža yra tokių, kurie piktinasi iš popiežiaus "turtų." (Valdantis tiek žmonių pasaulyje, kiek nėra nei- vienoje valstybėje Amerikoje ir Europoje, popiežius savo reikalams turi 5 kambarius, ir savo reikalams išleidžia tiek, kiek paprastas pasaulyje klebonas. Visos gi pasaulio su- dedamos popiežiui aukos eina lopimui tų skylių, gydymui tų žaizdų, kurias padaro popiežiaus neklausantieji paklydė- liai ir tikėjimo persekiotojai.....